



**העלון מוקדש לעילוי נשמת**

יוסף בן רבקה ז"ל  
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל  
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל  
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל  
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל  
חנניה בן אורלי ז"ל  
דינה בת פורטונה ז"ל  
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל  
מאיר בן דורית מוזאן ז"ל

**ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א**

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

**זמני שבת  
פרשת וירא**

| ירושלים | פלג המנחה | הדלקת נרות | צאת שבת | רבינו תם |
|---------|-----------|------------|---------|----------|
| 3.41    | 4.10      | 5.22       | 6.02    |          |
| 3.42    | 4.26      | 5.23       | 5.58    | תל אביב  |
| 3.40    | 4.14      | 5.21       | 5.56    | חיפה     |
| 3.43    | 4.27      | 5.24       | 6.00    | באר שבע  |

הפטרה: "ואשה אחת"

**ההלכה השבועית**

**הלכות קידוש**

**א.** נשים חייבות במצות קידוש מן התורה, כי זכור ושמור בדבור אחד נאמרו (ר"ה כז.), לומר לך כל שיטנו בשמירה (דהיינו שמירה מכל מלאכות השבת), ישנו בזכירה, והואיל והנשים ישנן בשמירה (שבכל מצות לא תעשה אפילו הזמן גרמא נשים חייבות), ישנן במצות זכירה מן התורה (ברכות כ:).

**ב.** הנשים מוציאות ידי חובת קידוש את האנשים, הואיל והן חייבות מן התורה במצות קידוש כמותם. והאיש שכבר התפלל ערבית, ויצא ידי חובת קידוש מן התורה בתפלה, אף על פי כן מוציא ידי חובת קידוש את האשה שעדיין לא התפללה, משום שכל ישראל ערבים זה בזה, ומצד הערבות יכול להוציאה ידי חובה, ואף אשה שקיימה מצות קידוש על הכוס, יכולה להוציא ידי חובת קידוש את רעותה, דקי"ל כל ברכת המצות אף על פי שיצא מוציא (ר"ה כט.). ואחר כך ברכת בורא פרי הגפן, וברכת הקידוש

חזון עובדיה

**מטעמים לשולחן**

**ויאמרו ה' זעקת סדם ועמרה פי רבה... ארדה נא ואראה הכצקתה (ית, כא)**

בסדום זקוק הקב"ה לרדת למטה? האם את אותו דבר לא יוכל, חלילה, לראות מלמעלה? מה הכונה אפוא "ארדה נא ואראה"? ובאר הרב **שלמה זלמן ארנייך** בספרו **"אבן שלמה"**, שהנה במדרש על פרשת בראשית (ב"ר יב, טו) מובא, שרצה הקב"ה לברא את העולם במידת הדין, ראה שלא יעמדו בכך בני האדם, ולכן צרף את מדת הרחמים, שהרי בתחילה נאמר: "ויאמר אלקים יהי אור..." ויאמר אלקים יקוו המים, "אלקים" תמיד זו מדת הדין, ואלו בסיום מלאכת הבריאה נאמר: "אלה תולדות השמים והארץ... ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים", הרי שצרף הקב"ה שם "הו"ה" שהוא מדת הרחמים לשם 'אלקים' שהוא מדת הדין. הו"ה אומר, שכיום בעולם הזה יש את שני החלקים - רחמים ודין, אבל בעיקר רחמים, אחרת - העולם מזמן לא היה קים. הרחמים הללו תחילתם למטה, בעולמנו, וככל שעולים - ישנם פחות רחמים ויותר דין, יותר אמת מוחלטת, עד שמגיעים למעלה, לכיסא הכבוד - שם זו האמת המוחלטת, מידת הדין בטוהרתה, ללא שום רחמים. אמר הקב"ה: אם אבוא לשפוט את סדום מלמעלה, מכיסא הכבוד, אין להם אפילו שמץ של סיכוי לזכות במשפט, כי מדת הדין המוחלטת - היא זו שתשפטם. לכן מה אעשה? "ארדה נא ואראה" - ארד למטה, למקום שגם מידת הרחמים שולטת, ושם אראה הכצקתה הבאה אלי עשו כלה, האם גם שם רעתם כה גדולה, ואאלץ לכלותם. כעין זה מצינו בפרשת נח בעניין דור הפלגה. מסופר שם: "ויהי כל הארץ כעצם, כינוי, כאשר חכמי הגמרא באים להתבטא על דבר שאינו הגיוני, הם אומרים: לנו שם, פן נפוצ על פני כל הארץ". (בראשית יא ד) מה עושה הקב"ה? "וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל". וגם כאן קשה, לכאורה, לשם מה ירד הקב"ה? וכי מלמעלה לא רואים את העיר ואת המגדל? והתשובה כנ"ל: הקב"ה ידע שאם ידון אותם בשבתו על כיסא הכבוד - לא יהיה להם שום סיכוי, לכן "וירד ה' לראות", הוא ירד, כביכול, לעולמנו לשפוט אותם במידת הרחמים, וגם בהם לא עמדו. והנה, כינוי, כאשר חכמי הגמרא באים להתבטא על דבר שאינו הגיוני, הם אומרים: "יציבא בארעא וגיוורא בשמי שמיא?! (ערובין ט ע"א ועוד). "יציבא" הנו אזרח, ו"גיוורא" הוא גר. האזרח על האדמה והגר בשמים?! צריך להיות הפוך, שלאזרח תהיינה זכויות יתר על פני גר שזה עתה הגיע לארץ, וכיצד עושים הפוך, שהאזרח באדמה והגר בשמים. מה פתאום?! זה הפשט הפשוט בדברי הגמרא, ובספרים מצינו באור נוסף על דרך הדרוש: באפן טבעי היה צריך להיות שאדם בעולם הזה ירגיש כמו גר, לא כאזרח קבוע, שהרי לא יחיה כאן לנצח, וקביעותו צריכה להיות בעולם העליון, העולם הבא. אמר בפסוק: "בן שנה שאול במלכו" (שמואל א יג, א). האם באמת היה שאול בן שנה כשנהיה מלך על ישראל? ודאי שלא. אלא אומרים חז"ל (הובא שם ברש"י): "כבן שנה, שלא טעם טעם חטא", היו לו עברות כמו לילד בן שנה, כלומר, לא היו לו עברות כלל. ואיך מגיע אדם למדרגה כזו שבאמת אין לו עברות? הרי לאדם יש יצר, איך יתכן כדבר הזה? ובאר זאת על פי דברי ה'חובות הלבבות' (שער שלישי פרק ט) שהמשיל את המשל הבא: בעיר אחת נחקק חוק משנה: בוחרים מלך פעם בשנה, אבל המלך חייב להיות זר, לא מתושבי העיר, והוא ימלוך שנה אחת בלבד. במשך השנה הזאת יעשה ככל העולה על רוחו, ובסיומה יסולק מתפקידו. יום אחד עבר שם "איש אחד סכל" שלא ידע מאומה מהחוק ה"ל. לפתע נגשים אליו שוטרים, תופסים בו ודורשים ממנו להתלות אליהם. - "מה קרה? מה עשית?" - "לא עשית כלום, הכל בסדר, בוא..." מביאים אותו לכיכר המרכזית, מלבישים אותו כתר ומודיעים לו: "מהיום אתה מלכנו", ולא מספיק לו ששלטון קבוע אחת בלבד. - "אני המלך?" - "לא, דואי, אדוננו המלך, כל שתאמר - יעשה!" לוקחים אותו לארמון, מגישים לפניו מעדני מלכים, והלה כבר מתחיל להנות מהתפקיד... מבקש לצבור לעצמו כסף וזהב. וכך, "קבץ ממונות, ובנה ארמונות וחוקם, ולא הוציא מעירם דבר, והשתדל להביא כל אשר היה לו חוץ לעיר, ממון ואישה ובנים, אליה, וכאשר נשלמה לו השנה, הוציאוהו אנשי העיר ההיא נעור וריק מן הכל, והפרידו בינו ובין כל מה שבנה וקנה תחילה וסוף, ולא מצא בצאתו מאומה מכל מה שהיה לו בעיר וחוצה לה, והיה מתחרט ומתאבל על טרחותו והשתדלותו במה שבנה וקבץ והיה לזולתו". ממשיך ה'חובות הלבבות': "ואחר כך הסכימה דעתם למנות עליהם איש נכרי ללבב ונבון, וכאשר נתמנה עליהם, בחר מהם איש אחד והיטיב אליו, ושאל אותו על מנהגי האנשים ודתייהם עם מי שנתמנה עליהם קודם, וגילה לו סודם ודעתם בו, וכאשר ידע הדבר, לא נתעסק במאומה ממה שנתעסק בו הראשון, אך השתדל וטרח להוציא כל דבר יקר שהיה בעיר ההיא לעיר אחרת, ולא בטח בגדלתם ובכבודם, וכשנשלמה שנותו, לא דאג על צאתו מאיתם, אך מיהר לדבר בשמחת לב, והלך לטובה רבה וכבוד גדול בשמחה מתמדת". אותו חכם ונבון פתח חשבון בנק לא באותה מדינה אלא במדינה אחרת, ולשם העביר את כל האוצרות, ובסיום השנה, כשסולק מתפקידו, הגיע לשם בשמחה, עשיר ובעל נכסים מרובים. והנהמשל, אומר ה'חובות הלבבות', אדם בעולם הזה צריך להיות רק בבחינת גר, ואת עקר 'רכושו' עליו לשלוח לעולם הנצחי. זה בעצם המשל הידוע שהמשיל חז"ל על השועל שניסה להכנס לחדר דרך פרצה שצא בחומה, ולא הצליח מחמת שהיה שמן. מה עשה? צם שלושה ימים ואז הצליח להדחק פנימה דרך הפרצה. הענבים היו עסיסיים וערבים לחיך. אכל מהם השועל עוד ועוד, עד שהרגיש שבע, אך כשבא לצאת - לא הצליח כי השמן מאכילת הענבים. לא נותרה בידו ברירה. צם שלושה ימים נוספים ואז הצליח לצאת. ביציאתו קיבץ לאחר ואמר: "כרם כרם, מה יצא לי ממך? רעב נכנסתי ורעב יצאתי. המשך בעמ' האחרון

מהרה נכחו לראות כי לא תהיה ברירה, לצורך הצלת חייו של הרב יאלצו לגשת אל הנימוח בכל מחיר. תוך כדי ההכנות לנימוח שח לו מנהל המחלקה כי עלות נימוח ארוך וכבד שזכה, כולל כל העלויות שלפני ושלחרי, מסתכמת בהון עתק של עשרות אלפי דולר. "הרופאים מודעים לכך", גילה ראש המחלקה את אונן-הרב, "כי את כל אשר לו יתן אדם בעד נפשו. המחירים הינם בהתאם לקביעה זו". הרב רוזנטן שקע בהרהורים: איך יגייס סכום כביר אשר כזה? וכי יאלץ עתה להגיע לידי מתנת בשר ודם? מנין לו, עשיר רוחני שאין עושרו בנכסים גשמיים, מחצית מהסכום הגדול הזה? אחת היתה תפילתו למרן דבשמיא, מאן דיהיב חיי ומזוני, כי יפתח לך את אוצרו הטוב לעת כזאת וישפיעו חיים וברכה מידו הטובה והרחבה. רעיון נצנץ במוחו של מנהל המחלקה: "שמענו עליך, מר רוזנטן, כי הינך אישיות מכובדת. הטיפול בך נעשה אכן באופן מעולה מעל הרגיל. משום כך יתכן כי קיימת אפשרות שתקבל הנחה משמעותית מאד בסכום הכביר. זאת על-פי כללי בית החולים, אשר חולה נכבד פיתוחו כאן הינו כבוד עבור בית הרפואה, זוכה להנחה גדולה. אך, בכדי לשכנע את המנהל הכללי הראשי לכך, על החולה להיות באמת כזה..." "אבי הינו הרבה יותר מאישיות מכובדת", התפרץ הבן מול המנהל, "ראש ישיבה שהעמיד מאות תלמידים, ויש לו בקרב הציבור החרדי בישראל המוני מעריצים. דלתו פתוחה לרבים הבאים להתייעץ עמו, כבוד גדול עבורכם לטפל בו, תוכלו לברר זאת בשיחת טלפון אחת לכל עסקן בישראל". מנהל המחלקה, שאכן קשוב היה באופן מיוחד, אמר כי לו היה הדבר תלוי בו - חותם היה ברגע זה על ההנחה. ברם לשם-כך יש לקבוע פגישה עם המנהל, לנסות בשיחה עמו להשיג את אישורו המלא לענין. הבן שכנע את הרב רוזנטן לעלות עמו מחר ללשכת המנהל. "מהיכן יכירני?", ביטל הרב רוזנטן את הענין, "וכי יבחון אותי על חלקי שולחן-ערך? שמה יגלגל עמי שיחה באיון סוגיה ביבמות? מנין יקבע כי עונה אני להגדרה 'אישיות מכובדת'? שמגיעה לי הנחה? הרי כל מנותח יציג את עצמו ככה? את מי אשאל? אלי? וכי יש לי מושג למי יש השפעה עליו?" ניכר היה מקולו של הרב רוזנטן כי אינו תולה תקווה רבה בהצעה זו. "אבל אבא", נאחז הבן, "אולי כדאי לנסות. גם לב מנהלים דרום-אמריקאיים בידי שמים. אולי בכל-אופן זה ילך יותר בקלות משאנו חושבים". הרב רוזנטן הסכים, הם הגישו במזכירות בקשה לפגישה דחופה עם המנהל והתפללו לישועה. נותרו להם עוד שלושה מים לנימוח, לגודל שפחתם סודרה הפגישה אחר יום אחד בלבד. "הרב רוזנטן? הרב רוזנטן?", שפשף המנהל את פדחתו, "הרי השם הזה מוכר לי, מוכר לי מאד, שמעתי עליו לאחרונה, מהיכן מוכר לי כל-כך השם הזה, הרב רוזנטן?" ברגעים אלה הצטלצלו בלבו של הרב רוזנטן המלים שנשמעו אמש מפיו של בנו: "גם לב מנהלים דרום-אמריקאיים בידי שמים". מנין יכיר מנהל ראשי של בית חולים אדיר בדרום-אמריקה את "הרב רוזנטן" משכונה ירושלמית כה רחוקה ושונה... "אולי יש לכם קשר כלשהו למוסד 'שורשים'?", תר המנהל אחר קצה חוט. "קראתי על השם רוזנטן לפני ימים ספורים, אני מצליח להיזכר". השם 'שורשים' צלצל גם במוחו של הרב רוזנטן, אלא שאף הוא לא הצליח ברגע זה לזהות במה מדובר. בעוד המנהל שולף מארונותיו תיקייה מהודרת שנרשם עליה באותיות מוזהבות "שורשים", שח כמו-לעצמו: "משמש אני כנשיא הכבוד של אגודת 'שורשים'. חבר אני בהנהלה הראשית של המוסדות לחינוך מיוחד שתחת חסותם". המנהל החל מעלעל במכתבים ובמסמכים שבתיקיה, עיניו שנעצרו בדף מסוים והחלו לרפוף בין השורות, ברקו לפתע: "הנה, הרב יצחק רוזנטן מירושלים". שלף את הדף והניחו לעיני הרב רוזנטן הנדהם: היה זה מכתב המלצה בכתב ידו של הרב רוזנטן עצמו, הממוען למכרו הקרוב, חבר-הכנסת בירושלים. המכתב ההוא שכתב לעובדיה רפול ברוב חולשה, באישון הלילה שלפני הנסיעה. בעודו נתון בתדהמה, עת הוא עצמו זקוק להמלצה מסוג זה, שמע כבחלום את דברי מנהל בית החולים: "נתבקשתי על ידי חבר כנסת זה להורות למוסד 'שורשים' לקבל את הילד, על אף היות אביו חסר אזרחות. חבר הכנסת העביר לי במצורף את מכתב ההמלצה שקיבל מהרב יצחק רוזנטן, וצירף לכך את בקשתו שכנשיא כבוד אביע הסכמה לנידון. במכתבו ציין כי הרב רוזנטן הינו מדמויות הכבוד של הקהילה החרדית בירושלים וכי יש להתייחס לבקשתו בתשומת-לב ראויה". מנהל בית החולים עצמו היה משועשע מצירוף-המקרים אשר הרב רוזנטן פוגש את כתב-ידו בקצהו המרוחק של העולם, ימים ספורים לאחר כתיבת המכתב. על אתר הפך הרב רוזנטן לממליץ נלהב על בקשתו של עובדיה רפול, כמו עבור כך נשלח הנה. אמר כי מכיר מקרוב את מקרה המצוקה הזה וכי לזכות ולמצוה גדולה יתישב הוראת-ההסכמה לקבל את זה. "ראה את הענין כמסודר", סיים מנהל בית החולים את הפגישה בעודו חותם על אישור-הנחת-כבוד עבור הרב רוזנטן, "לא רק את עניניו של מר רפול...". ורוח הקודש מצווחת ואומרת: "אשרי משכיל אל דל, ביום רעה ימלטוהו", ה' ישמרהו ויחיהו ואושר בארץ, ה' יסעדנו על ערש דוי, כל משכבו הפכת בחליו". (תהלים מ"א) וכדרשת הגמ' בנדרים (מ.) על מקרא זה: "ה' ישמרהו ויחיהו מן היסורין. ואושר בארץ - שיהו הכל מתכבדין בו".

מתוך נפלאותיו לבני אדם

ביתו של הרב רוזנטן, ראש ישיבה ודמות נודעת, בהמולה של ערב-נסיעה לחו"ל. באופן תמידי, בית הומה הבית הזה: תלמידים נכנסים ותלמידים יוצאים; קבוצה יוצאת משיעור מוסר, וקבוצה נכנסת אחריה לפלפל בסוגיה מדוברת. יש ומישהו מגיע לברר אודות בחור, אחריו אחד מתוך מאות הבוגרים המגיע לקבל עצה בענין אישי. לפעמים משלחת של עסקני מצוה מבקשת את המלצת הרב, אחריה נכנס בחור ביישן המבקש לשאול בדעת תורה. דלתה של משפחת רוזנטן נעה תמיד על צירה, ופניו של הרב שליט"א תמיד מאירות כלפי כל אחד, לסבלנותו יצא שם ורבים נהנים הימנה. משום-כך לא יפלא כי אף לעת כזאת, לעת ערב נסיעה דחופה לחו"ל, עדיין מתקבלים הבאים בסבר פנים יפות. איש מביניהם אינו מעלה על דעתו את סיבת הנסיעה, פניו הנינוחות של הרב שליט"א אינן מגלות מאומה, רק הקרובים יודעים כי צילומי רנטגן הראו על גידול לא תקין ר"ל המסכן את חייו של הרב, וכי עליו לצאת מחר בבוקר לאשפוז מיידי בבית רפואה גדול בדרום-אמריקה, מתוך אפשרות לניחות כבד. בני המשפחה בקשו לנעול כבר את הדלת: בעוד שעות ספורות ימריא הרב החלוש, זקוק הוא לכוחות לקראת הבאות, עליו לנוח. בחדר השני נאורות מזוודות, מחדר פנימי נערכות עשרות שיחות טלפון של תיאום עם עסקני רפואה, הכל בחשאי ובמהירות. אך בחדרו של הרב - עוד יושבים הנמצאים, עיני הרב מעידות כי יש לו את כל הזמן שבעולם עבורם. שעת חצות קרבה ובאה, לא נותרו כי אם שעות אחדות עד צאת הרב מביתו לנמל התעופה מחר בבוקר. שקט זמני השתרר בבית הגדול. לא קל התהליך העתידי, בני הבית שרויים בחרדה סמויה - רק הרב בעצמו אינו מסיר את השלווה מעל פניו. האורות כובו, הכל ארוז ומוכן לנסיעה מחר, מעתה אין כי אם לצפות לבשורות טובות. ניתן היה לומר כי הלילה כבר התחיל בבית הרב רוזנטן, אך צלצול טלפון עקשני הוכיח כי עוד היום גדול. צלצול נוסף ועוד אחד. מזדרזים לענות, אולי הודעה הקשורה לנסיעה מחר, אולי טלפון מחו"ל. "שלום", קול עייף מעבר לקו, "אפשר לשוחח עם הרב רוזנטן?" בן-הבית רגז קמעא, וכי הלה אינו יודע כי אחר חצות לא מתקשרים לאנשים? הבלגיביר לזהותו של המטלפן. "עובדיה רפול", הזדהה, "זהו שיחה מאד דחופה. ניסיתי כל הערב והיה תפוס, הבנתי ששרב עומד ער". סבור היה בן-הבית להבהיר ל"עובדיה רפול" כי הרב אינו יכול בשום פנים ואופן להיענות לשיחתו הדחופה, אלא ששרב רוזנטן ענה לשיחה מהטלפון הסמוך למיטתו: "שלום כב' הרב, שמי עובדיה רפול. אני מתנצל על השעה המאוחרת". הרב רוזנטן הרגיע מיד: "הכל בסדר, כולנו ערים, מחכים לשיחת הטלפון שלך בשמחה". עובדיה השתחרר מאי-הנעימות, בקול כואב סיפר לרב כי בנו בן הארבע לוקה בפיגור שכלי, וכי הגיעו הדברים למצב שחייבים הם להעבירו למוסד "שורשים" לחינוך מיוחד. אלא שאחר כל התהליכים נודע לו כי עקב זאת שאין לו אזרחות לא יוכלו לקבלו בשלב זה. "כבר הייתי סבור לסגת ביאוש מכל הענין, אלא שחברי העובד במוסד גילה לי כי אם חבר-כנסת פלוני ילחץ על ההנהלה - יוכל הענין לזוז ותתאפשר קבלת בני על אף חוסר האזרחות. הלה אמר לי כי לכב' הרב רוזנטן יש השפעה גדולה על אותו חבר כנסת". "אם יוכל הרב לנצל עבורי את קשריו עם חבר הכנסת", סיכם עובדיה, "תבוא רווחה אדירה לביתי. בשלב זה אנו מתווכים מאד ואין לנו תקווה באופק. אזרחים קטנים אנו, אין לנו גישה לחלונות הגבוהים של חברי הכנסת - והצרה מה גדולה...". הרב רוזנטן נשבר מהדברים: "שמע, האם תוכל להגיע עכשיו לביתי?" עובדיה שש, "אני רץ, 'אפתוס' מונית, תוך רבע שעה אהיה בבית הרב, בעזרת השם". בני הבית ראו ותמהו, עוד שעות ספורות יפציע השחר, על הרב להתפלל וותיקין, מיד לאחר מכן לצאת לדרך מאד ארוכה ומייגעת. חרף חלוש ואינו עניין, על מה ולמה הפגישות הללו, ודווקא עכשיו? הרב לא שת לבו: "אני אתנמנם מחר במטוס, ברם יהודי זה אינו מסוגל לישון בלילות. איך אמנע ממנו את שאני יכול לתת לו?". קם ממיטתו על אף החולשה, העלה את האור בסלון והתיישב לכתוב מכתב מקירות-לבו. בשפה קורעת-לב העתיר דברים באריכות לחבר הכנסת כי יראה להסדיר את הענין למען ה' בהקדם האפשרי. חוסר אזרחות אינו מהווה סיבה מוצדקת למנוע רווחה ממקורות של בית בישראל. בית זה מבורך בילדים, ההורים חשים כי טוב עבור הילד שיטופל מחוץ לבית. הרב רוזנטן האציל מברכותיו על חבר-הכנסת, התחנן עליו בסיום המכתב כי יראה 'להרעיש עולמות' ככל אשר ידו מגעת עבור קבלת בנו של עובדיה רפול למוסד המעולה. הרב חש בחולשה נוראה, מאז גילו בו את המחלה ר"ל חש כי כוחותיו מוגבלים. באפס-כח חתם את שמו על המכתב, אף הוסיף את חותמתו הרשמית, לתועלת הענין. כאשר הראה השעון על 24:15, וצלצול הפעמון קרע את דממת הלילה, כבר מוכן היה המכתב לגודל שמחתו של עובדיה רפול. עובדיה לא מצא מלים להודות להרב רוזנטן, היתה לו דמעתו - תודה מעומק לבו. שעות ספורות של שינה טרופה, קימה עייפה לתפילת וותיקין, התארגנות ברגשות מעורבים ויציאה. הרבה דמעות ליוו את הרב רוזנטן ובנו בצאתם מהבית, איש לא מסוגל היה להרבות בדבור. עד מהרה כבר היתה המונית על דרך. במהלך הימים הראשונים, אחר שהתקנה הרב לטיפול בבית הרפואה בדרום-אמריקה, נערכו צילומים ובדיקות, אל מיטתו הגיעו רופאים ידועים שהוזמנו במיוחד אליו, נעשו מספר נסיונות של טיפולים ועדיין היתה תקווה שלא יהיה צורך בנימוח המסוכן. אלא שעד



# עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בערב יום כיפור לפתע קבלתי כאב ראש שלא מן העולם הזה, זה לא היה כאב ראש רגיל או מגרנה. הרגשתי שהראש מתפוצץ מרוב כאב. אמרתי לאמא שלי שתזמין לי אמבולנס כי זה היה כאב בלתי נסבל, כאילו שופכים לי לבה ורוחת על הראש. זה לא דומה לשום כאב שהיה לי אי פעם. אמא שלי הזמינה אמבולנס והגיע פרמדיק עם אופנוע, מדד לי לחץ דם, והוא היה מאד גבוה. הוא הזמין לי מיד אמבולנס ומאז שהוא הגיע אני לא זוכרת כלום. אמא שלי שתהיה בריאה, מספרת שפינו אותי למיון בתל השומר, בכניסה למיון התחלתי להקיא, ואחרי 10 דקות, עוד פעם. הידיים נשמטו לי והעיניים התגלגלו אחורה. זה היה מאד מפחיד, היא הזעיקה רופא. כשקלטו את מצבי הגיעו צוות של 10 רופאים בערך, עשו לי סי טי אשר גילה התפוצצות של המפרצת בראש. משם הטיסו אותי לניתוח מציל חיים. למחרת חברה עשתה עבורי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", אז כבר היתי מורדמת ומונשמת. והיתי במצב הזה חודש ימים. ככל שעוברים הימים הסיכויים לצאת מזה יורדים. אבל השם רצה אחרת, ולאחר חודש התעוררתי. השם החזיר אותי לחיים. כרגע אני בשיקום, הולכת עם הליכון, אבל הולכת, אני חוזרת לאט לאט לתפקוד. תודה לבורא עולם על הנס שעשה לי, אנשים שעברו דברים דומים, בקושי זים. אני ראיתי אותם לידי במחלקה. ואני בסיעתא דשמיא, השם שלף אותי ומשך אותי למעלה... וההתאוששות מהירה יחסית. נסי נסים...אין מה להוסיף יותר מזה... תודות עד בלי די!

בעילום שם

ברוך ה', עשיתי פדיון נפש לרך הנולד שלנו, שנולד בחודש שמיני, תאום שנולד לאחר 14 שנה. בתחילה הייתה בעיה עם אחת הריאות שלו, וניתנה לו אנטיביוטיקה שלא הגיבה כראוי. לאחר מכן אובחן חיידק בדם. פנית ל"חסדי ינון" כדי לעשות לו "פדיון נפש", ובחסדי ה' ובסיעתא דשמיא, החיידק נעלם, והתינוק שוחרר מבית החולים בריא ושלם. תודה להשם שהכל ממנו, ברחמים אין קץ, ותודה לשליחים... אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בעלי, השם ישמור אותו חיפש עבודה לאחר שפוטרו ממקום עבודתו בו עבד במשך שלוש עשרה שנה. במשך שנתיים היה מובטל, אך ניצל את הזמן הזה ללמוד ולהתפתח. עשינו עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ובחסדי השם! לאחר חודש בלבד מצא עבודה, ברוך השם, עבודה טובה ומכובדת עם תנאים מצוינים, כעובד מדינה. אין מילים להודות! תודה השם!

בעילום שם

נכדתי בת החמש בלעה בטעות כדור ריטלין שלא היה מיועד לה. היא הרגישה לא טוב, וחווה תופעות לוואי קשות ואף סבלה מפרקוסים, ונשלחה מיד למיון. מיד עם היוודע לי המקרה התקשרתי להזמין לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ולאחר הפדיון שנעשה בחסדי השם, היא השתחררה מיד מבית החולים בריאה ושלמה. תודה לה' יתברך על הסיעתא דשמיא, ותודה ל"חסדי ינון" השליחים הנאמנים...

בעילום שם

לפני קצת יותר משנה נסעתי עם אבא באוטו שלו ופתאום פגעה בנו מונית מאחורה, לאחר דין ודברים ולמרות שאנו יודעים שהצדק עימנו הוזמנו למשפט שהיה אמור להיערך החודש אחרי שנה. הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" יומיים לפני מועד המשפט ולמחרת העורך דין הודיע שנדחה המשפט בגלל שהשופט לא הרגישה טוב. תודה לבורא עולם ולשליחים בחסדי ינון...אין עוד מלבדו!

בעילום שם

## סמא דחיי - הסגולה השובה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשונו שמר מצרות נפשו (פסדיו, יא"ב)

### פה האדם נבא לעסק בתורה הקדושה

והנה הן אמת, כי לו החי יתן אל לבו, כי פועלו יוצרו ויפח באפיו נשמת חיים חלק אלוה ממעל, וימן בפיו תורת ה' תמימה משיבת נפש, חמדה חמדה מכל מלאכי אלהים, לדבר בו לילה ויום לקדשו לכהנו לו, כי על ידי היות תורת ה' בפיו כי יעסק בה לשמה כל העולם כלו כדאי הוא לו, נקרא רע אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות (אבות ו, א). וכאשר תצא מפיו תורה בטורה כל שרפי קדש משרתי אלהינו יקרבו ויאמרו להתעלס באהבים הנחמדים, כמאמרם ז"ל (חגיגה יד, ב) כי בדרוש רבי אלעזר במעשה מרובה נתמלאה הבקעה מלאכי אלהים ואש מן השמים, ולא בלבד מעשה מרובה, כי אם גם בפשטה, כמאמר מדרש חזית (שיר השירים רבה א, יב) שהיה בן עזאי דורש והאש מתלהטת סביבותיו והגד לרבי עקיבא וכן ויאמר לו שמא במעשה מרובה היית דורש אפר לו לאו כו'.

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם  
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

**"יש הקונה את עולמו בשעה אחת"**

היה שותף לזיכוי הרבים באיזור מגוריק

לפרטים: 1700-720-500

**מטבע הישועות שר הצדיק**

לפרטים בקו הישועות 1700-720-500

## ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הרב יעקב גלינסקי חזר לביתו ברכבת מחדרה בכל יום בשעה קבועה, ולאחר מכן נסע באוטובוס לבני ברק. נהג האוטובוס הכירו היטב. באחד הימים החריד קולו של הנהג את כל האוטובוס, "הרב גלינסקי, בוא ותראה את הרבנים שלך!" חשב הרב: "על איזה רבנים הוא מדבר ועוד בקולי קולות?" ניגש הרב לראות על מה המהומה - הנהג תפס ילד מבוהל חובש כיפה שעשה מעשה אשר לא יעשה - "הוא עלה מהדלת האחורית מבלי לשלם" אמר הנהג. "אני שולח אליך את כל בחורי הישיבה שבבני ברק!" אמר הרב. "מדוע?" תמה הנהג הסביר הרב גלינסקי: "למה להם ללמוד שנים רבות כדי להתעטר בתואר רבנות, יבואו אליך ותכתיר אותם כרבנים! אני רואה שאפילו ילד קטן זכה מפך בתואר רב..." כולם צחקו והמתח התפוגג (הרב יעקב גלינסקי) הסיפור ממחיש עד כמה לעיתים מפלים מגזר שלם, עדה, קהילה, עיר או שכונה בעקבות מקרה של אדם בודד... מכתמים קבוצה שלמה בעבור אדם יחיד. יש פעמים שמפלים אפילו את המגזר, הקהילה או העדה שלך, בגלל מקרה יחיד, כמה כעס אתה מרגיש, כמה ליבך "רותח" על הנאמר...אולם האם אתה משנה את עורך כשאתה פוגש מקרה דומה, או נמשך אחרי הלהט ומכתים את כל הקהילה בעבור אדם אחד? כל אדם נמדד לעצמו, אין לך להכתים קבוצה שלמה בעבור אדם אחד, לא כולם דומים, לא כולם מסכימים עם מעשיו, וגם על האדם שעשה מעשה אין לדבר, או להכפיש. הפה שלנו יכול "לקבור" רבים, אל תהיה אתה זה שחופר את הקבר, היה אתה זה שמוציא ממנו אנשים, שמחיה אותם ומביא להם מזור..

רונן קריתא

## שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

**שאלה:** האם מותר לנקות את הבית תוך כדי אמירת פסוקי דזמרה?  
**תשובה:** אסור. מקור: שו"ע סימן נ"א, צ"א. משנ"ב סימן צ"ו ס"ק א.

**שאלה:** האם מותר להגיד קדיש דרבנן באמצע פסוקי דזמרה (במקרה שלא היו עשרה לפני הודו, או שלא היה מי שיאמר קדיש לפני הודו)?

**תשובה:** אין לומר. מקור: אף שהחיד"א בספרו קשר גודל סימן ז כתב שרשאים לאומרו, אבל להלכה כפסק שאין אומרים באמצע פסוקי דזמרה כמבואר בשערי תשובה סימן נא, ובכף החיים סימן נג.

**שאלה:** האם מותר לצאת לטיול למקום שאין בו מניין?

**תשובה:** צריך לצאת למקום שיש בו מניין. מקור: שו"ע סימן צ סעיף יז, ומשנ"ב ס"ק נג. אדמרה לשמן 214.

**שאלה:** האם נער נאמן לומר שהוא בן שלש עשרה כדי להיות ש"ץ או להצטרף למניין?

**תשובה:** נאמן, דהוי מילתא דעביד לאגלווי ואין לו בזה נגיעה ממונית. מקור: כף החיים סימן נה.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

**ינסד**  
ינסד ינסד

**"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"**

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינסד"  
נפתח בימים אלו בית מדרש  
ע"ש הצדיק המלובן ר' ינסד חורי זצוק"ל

**זכות נדידה וחד – פעמית! להיות שותפים בדקמה –**

ניתן להקדיש ולהנציח:  
לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה  
ארוחת | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נטף בבנין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

**לתרומות והקדשות:**  
050-9580500 1700-720-500  
או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לצין עבור מה)

**המשך מטעמים לשולחן:** אם היה לשועל מעט שכל, היה צם לפני הכניסה לכרם, ואז נכנס פנימה, תולש אשכולות של ענבים אך לא אוכלם שם אלא זורקם החוצה, אחר כך היה יוצא החוצה ואוכלם להנאתו. ללמדנו, שבעולם הזה, כמו שאדם נכנס - כך הוא יוצא, ואם בר דעת הוא 'זורק' החוצה 'חבילות' של תורה ומצוות, יכין לו 'חשבון בנק' מחוץ למדינה. 'בן שנה שאול במלכו', ללא עברות כלל. הכיצד? הוא ידע את המשל של ה'חובות הלבבות', והחדיד לעצמו את התחושה שהעולם הזה הוא כמלכות של שנה בלבד, ואת האוצרות האמיתיים עליו לשמור לעולם הנצחי.

ומתוך האור

**לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים**

## הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //



לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"ינסד ינסד" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440